

ostalo, sprženi i devastirani gotovo svi olimpijski objekti i borilišta koji su samo deceniju ranije predstavljali simbole i sinonime najuzvišenijih humanističkih ideala i nada savremenog svijeta. Ova druga etapa, etapa barbarizma, ne samo da je, pržeći, razvaljujući i ubijajući samo koju godinu ranije slavljene olimpijski grad, nego je stvorila jedan od najnečasnijih civilizacijskih rekorda – fizički je uništila i devastirala sve olimpijske objekte, što se do sada nije desilo u istoriji Igara.

Došla je – i još uvijek, nažalost, traje – treća etapa u sudbini sarajevske olimpijske ideje. Pošto su pritiskom međunarodnih snaga; dakle: silom, okončani agresorski oružani ratni barbarizam, ista ta sarajevska olimpijska ideja našla se u kliještima nacionalističkih, šovinističkih, pa i klero-fašističkih dioba i omraza. Našla se, dakle, u makazama nacionalnih i vjerskih podjela kao mjere svakodnevnog života, pa i „sarajevskog olimpijskog duha” u njemu. I sama ideja, potvrđena i na spektakularan način od svijeta priznata i uvažena, „olimpijska ideja” na gotovo ciničan način je podvođena pod oštricu nacional-šovinističkih škara: olimpijske zasluge iz 1984, ako se i spominju, dijele se na mesarski način na velike uloge samo „naših” i sumnjive ili nikakve doprinose „onih drugih”; olimpijske planine dobijaju otužne prefikse podjela na osnovu logike nacionalnih atributa, zavisno da li su na entitetskoj teritoriji „naših” ili „njihovih”; pojedine sportske manifestacije, posvećeno formalno uspomeni na XIV ZOI, dobijaju attribute jednonacionalnog angažmana uz ignonarciju „onih drugih”, itd.

„Sarajevski olimpijski duh” zato je danas za mnoge, a posebno za mlađe generacije, nešto maglovito, nešto neodređeno, nepoznato, mistificirano ili, pak, zloupotrijebljeno kao jedna od floskula mitskog, biblijskog karaktera. Reći će se, doduše, apstraktno, uopšteno, na nekom od formalističkih prigodnih datuma, da je to sjajan i veliki događaj, ali bez želje, volje i moralne obaveznosti da se prizna šta je to zapravo bilo; ko je to zapravo bio; ko je to i kako uradio tako zdušno, masovno, spontano i jedinstveno; koje su to stvarne vrijednosti olimpijskog događaja i njegovih tekovina i razvojnih šansi; ko su svi ti ljudi i da li su uopšte bili važni i presudni svi oni nacionalni i vjerski prefiksi koji se danas izdašno rabe i stavljaju u prvi plan svega i svačega?

Kakva je, prema tome, sudbina „sarajevskog olimpijskog duha”, u ovim vremenima apsolutne vjersko-nacionalne ideologizacije svake ideje, pa i ove sarajevske, olimpijske, u okružju i dominaciji različitih nacionalnih dioba, nacionalnih i vjerskih egoizama i svih mogućih varijanti partikularizma? Da li, drugim riječima, ima puta i nade za sarajevsku olimpijsku ideju, kada se već u društvenu svijest novih generacija, stiješnjanih i pritisnutih različitim bremenima partikularizma, nataložilo toliko utopijskih predstava o Sarajevskoj olimpijadi i njenim svjetskim učincima – od apstraktne, mitske, gotovo biblijske idealizacije pa do grubih, divljih nacional-šovinističkih i klerikalističkih negacija?